

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ POPULAR

Any XII. Núm. 565

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

28 maig 1932

Redacció: Portaferrissa, 13 bis
Telèfon 21160 - BARCELONA

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Administració: Duran i Bas, 11
Telèfon 17605 - BARCELONA

La reforma agrària

És una pena observar com les sessions que les Corts dediquen a la discussió del projecte de reforma agrària resulten sessions esllanguides, mortes, a las quals no assisteixen dues dotzenes de diputats. Els representants del país no es preocupen d'un problema tan greu com aquest. En canvi, si es tractava de la dissolució d'un Orde religiós, posem per cas, les sessions resultarien tempestuoses, concorregudes. Les qüestions de galeria donen a les Corts un rendiment molt alt, mentre els veritables problemes nacionals, els problemes de pau, riquesa i llibertat, resten a les fosques i sense despertar interès en els honorables constituents espanyols.

Així és com passarà aquest projecte dit de Reforma agrària, del Ministre Marcellí Domingo, aquest home la dèria del qual és ara la de fer literatura econòmica i "racionalitzar" — cal dir-ho així, com ell — la nostra riquesa. I així és com la reforma agrària veritable quedarà per començar, ja que el projecte susdit no passa d'ésser una temptativa de parcel·lació de finques, que pot costar a l'Estat molts milions de pessetes sense produir ni la pau social ni l'increment de la riquesa pública.

La preparació dels homes per a la vida agrària, en el projecte no hi és. Tampoc no s'hi contenen els problemes de la tecnificació dels conreus, ni de llur intensificació, ni de la constitució de cooperatives i sindicats agrícoles, ni orientacions per a col·locar els productes de la terra, ni de facilitació del crèdit rural, ni tants d'altres que són el nus del veritable problema agrari espanyol. Ara com ara, el projecte no conté més que unes bases per a dividir finques, per tal que l'Estat les expropïi i les pagui en forma bon xic injusta, i per tal que l'Estat faciliti als afavorits amb elles els mitjans de conrear per obtenir llur "asentamiento" a la terra.

Ara bé; l'única cosa que sabem positivament és que l'Estat dedicarà molts milions a aquesta empresa; que amb ells donarà vida a unes quantes famílies durant un any, dos anys, etc.; i que, a la fi, els fets ens diran si aquells assentaments s'han assolit o si tot ha quedat en "literatura econòmica", amb el gpp dels milions corresponents que haurà pagat l'Estat per a no reintegrar-se'n mai més.

Aquesta és la perspectiva certa de la qüestió, i la resta és un romanticisme econòmic com tots els del Ministre d'Agricultura, abans d'Instrucció Pública.

Sortosament, a Catalunya el problema no ens afecta. Aquí tenim la propietat rústica que no admet ja més divisió (ja que encara la riquesa pública resulta bon xic perjudicada, de la divisió excessiva en moltes comarques) i, per tant, no hi ha cap raó perquè el famós projecte ara discutit se'n apliqui.

Però ¿vol dir això que la pertorbació consegüent no segueixi aquí produint-se entre els propietaris i els conreadors de la terra? Després del joc que ja han donat i estan donant els famosos Decrets dictats l'agost passat, que han introduït el desordre en el camp i la retracció del capital, ¿no resultarà contraproductent, venint a acréixer aquell desordre i aquella manca de confiança, aquest projecte de Reforma agrària, que si no se'n aplica, se'n pot aplicar més tard?

Els nostres propietaris rurals es troben afectats per les revisions de contractes de parceria, d'arrendament, de rabassa morta, i són comarques senceres les que, sota la seva influència malastruga, avui es troben pertorbades sense cap resultat positiu per a propietaris ni per a conreadors, ja que, en virtut de les regles del mateixos Decrets, la gran majoria de les sentències han d'ésser forçosament absolutòries, no donant lloc a dita revisió. Però el cert és que l'enrenou als nostres camps és formidable i que la perspectiva de ço que es produeixi en la nova collita no és gens falaguera.

I si per damunt d'aquest estat de coses hi poseu l'amenaça que un dia o altre sigui aplicada a Catalunya la Reforma agrària — que no té de reforma més que el nom — ¿amb quin estat d'ànim han de trobar-se els nostres pagesos?

No és pas el nostre objectiu mostrar-nos enemics de tota reforma agrària. Està bé que tot allò que mereix reforma, la tingui en moment oportú. Però cal que la reforma sigui meditada, amb la lentitud que l'evolució imposa a totes les reformes socials per a la seva consolidació i amb el coneixement necessari i la preparació suficients perquè la reforma no resulti pertorbació, i prou.

I l'única cosa certa que sabem fins avui és que tant els Decrets de revisió de contractes de conreu de les terres com la mateixa reforma agrària, en els termes projectats pel Ministre, han de conduir-nos a un estat de pertorbació i d'inseguretat que fa que

el diner es retregui del camp i que cada dia resulti més difícil la vida dels qui dediquen el seu esforç i els seus diners a la terra.

I és això el que en realitat necessitàvem?

Fantasies evangèliques

Simó Pere

PER JORDI ARNAU

IX

Surrexit Dominus vere

Mentrestant que a la Galilea Jesús es deixava veure dels seus deixebles, ara a la platja de Tiberiades, ara dalt de les muntanyes que dominen Betsaida i Cafarnaüm, Eunomos no perd el temps a Jerusalem. Tan bont punt va arribar a la ciutat i es va donar compte que els amics de Jesús eren a Galilea, va anar a veure un a un els soldats que havien fet guàrdia al sepulcre de Jesús la nit de la seva resurrecció. Ell no dubtava de la veracitat de Simó de Betsaida quan li havia fet dir que havia vist a Jesús ressuscitat; calia, però, comprovar els fets per tots els mitjans propis d'un filòsof socràtic.

El primer amb qui va topar fou un soldat de la força armada del Pretor. El seu nom era Deli. El seu posat, forçut com el d'un lictor.

— Deli; m'acompanyaràs a donar un volt; he de parlar-te.

— Si em convideu a beure, encara.

— Serà a la tornada; ara anirem a donar un tomb pel Calvari...

— Ca! Si encara s'hi sent ferum de sang. Val més que tirem cap al Cedró.

— A un soldat, Deli, la sang no li fa res.

— Però digueu-me, si us plau: ¿per quina raó al Calvari?

— Jo sóc un foraster com tu. Tu sembles de les Gàl·lies, jo sóc de Grècia. I és el cas que les coses que he sentit dir passades al voltant del Calvari m'interessen i vull parlar amb un testimoni que les hagi vist.

— Jo sóc soldat i en les meves campanyes he en-sorrat la llança més d'una vegada en el pit de l'enemic i he mirat amb gust rajar la sang per la ferida; però la sang del Calvari em fa una mena de basarda.

Eunomos va agafar pel braç al company i el va portar cap a la *Porta Judiciària*, mentre li deia:

— ¿M'has dit que la sang del Calvari et fa com una mena de basarda?

— Jo us diré: a mi les coses d'aquest poble no em fan fred ni calor; però ningú no em treurà del cap que tota l'enemiga en contra de Jesús era només que enveja. Ja us dic jo que si a la creu hi hagués vist Caifàs en persona m'hauria fet riure. Prou que el conec aquest Caifàs que s'engreixa amb la sang dels pobres i els patrimonis de les vídues; però del Natzaré no sé què us digui.

— Tu el vas veure morir?

— A quatre passes de distància feia la meua guàrdia i tinc un tros del seu mantell. No semblava cap mal home i a jutjar pel terratrèmol i la foscor que precediren a la seva mort, un hom diria que era estimat de Júpiter. Llavors va ésser la dispersió i jo mateix no les tenia totes. Llavors la seva mare es va acostar a la creu. Valenta dona! Quin coratge!

— I on el van sepultar?

— Guaiteu! Allí sobre la roca hi ha encara els tres forats que aguantaven les creus, i aquella sepultura de mà dreta, no gaire lluny, fou la seva.

— Però ara no hi és, no és cert?

— Val més que no en parlem, d'això.

— Digues-me, amic Deli; tu fóres un dels guardians de la sepultura. Fins a quina hora hi fóres?

— Fins poc abans de clarejar el tercer dia.

— I per què us en vàreu anar?

— És que en aquella hora ja no hi havia ningú dintre: la pedra era treta...

— I qui va treure la pedra?

— Jo què sé... Ens vàrem adormir, sabeu?

— Tots? No pot ésser.

— Tots; ho podeu ben creure; cap de nosaltres no va veure res.

— Què és el que no vàreu veure?

— Quan els deixebles obriren el sepulcre i se l'emportaren.

— Si no ho vàreu veure, ¿com ho sabeu que se l'emportaren els deixebles?

— Doncs qui podia ésser?

— Bé; vós, però, no ho vàreu veure.

— Com si ho hagués vist! Tornem-nos-en?

— Encara una estona més, amic Deli. Si heu dit per tot arreu que us havíeu adormit, ¿no temeu les ires del Pretor?

— Aquell murri de Caifàs ens defensarà.

— Com podrà defensar un soldat que s'ha adormit fent la guàrdia?

— Ell s'apanyarà.

— Si tu acabes de dir que és un murri, faries bé de no fiar-te'n.

— Voleu dir que ens pot fer una mala jugada?

— Ell sap que no dieu la veritat, com ho sé jo. Si dormíeu no podeu dir que els deixebles obrissin el sepulcre. Si no dormíeu i us el deixàreu prendre, no teniu disculpa; ho pagareu amb vint-i-cinc vergassades. Vosaltres direu el que voldreu; a ell li surt a compte dir que us el deixàreu prendre per por o per diners: així corre entre els del Sanedrí.

— Si cal direm tota la veritat.

—Sóc amic del Pretor Pilat. Li vaig curar el fill d'unes febres amb la farigola i la ruda del Carmel. A mi em pots dir tota la veritat.

—Us la diré, doncs. Els guàrdies no dormiem, què és cas! No faltava sinó... És que abans de la matinada la terra es va sorollar sota els nostres peus i es va sentir com un tro i aquella mola de pedra que tapava el sepulcre va córrer tota sola fins posar-se tal com la veieu. Nosaltres ens acostàrem amb els fanals i veièrem ben bé que el mort no hi era: i no sabem més que això. I si hem dit altra cosa és perquè Caifàs ens ho ha fet dir, sabeu?, amb tota mena d'amenaçes. I un hom és un pobre soldat que té d'estar bé amb tothom. Tot és que sembla que el Natzaré havia dit que el dia tercer de mort tornaria a viure i si haguéssim dit les coses tal i com havien passat es podria pensar que s'havia complert la seva predicció, i això no li feia el pes al murri de Caifàs i ens va espantar i, vaja!, fins us diré que em va comprar la mentida amb dues monedes de plata.

—Aquelles monedes no pots pas dir que te les has guanyades en bona llei. Les que ara jo et dono, sí. No tinguis cap por de res.

Així Eunomos va parlar amb tots els guàrdies i amb més o menys poca sinceritat tots li feren la mateixa explicació. El darrer li va indicar que un tal Cassi, centurió de tota la confiança de Pilat, s'havia trobat aquella hora prop del sepulcre per encàrrec especial del Pretor. Prop d'ell va fer Eunomos la darrera investigació. Cassi era un home noble i lleial: estava encara trasbalsat del que havia vist, i era que quan va separar-se la pedra rodona que tapava el sepulcre, hi havia allí un jove radiant de llum que feia guàrdia al davant, i dins el sepulcre hi quedaven les teles amb què havien embolicat el cadàver de Jesús. Tal i com ho havia vist ho va contar a Pilat. Pilat el va tractar de fanàtic i li va aconsellar que no en digués un mot als sacerdots perquè li farien pagar cara la notícia. Cassi esperava la tornada dels deixebles perquè volia ésser un d'ells.

No quedava a Eunomos cap mena de dubte: la resurrecció de Jesús era un fet. Calia escampar la veritat per tot el món. Calia anar a Roma a fer conèixer Jesús crucificat i ressuscitat.

A veure si Simó Pere encara estaria amb la seva idea del regne d'Israel.

(Continuarà)

La boca dels captaires

PER R. RUCABADO

"Una gràcia de caritat per amor de Déu", "Déu li ho pagará", "Que Déu li ho pagui", "Déu li dongui salut"... — El Déu de la pietat i la misericòrdia beneïxi la boca dels captaires que en aquests temps laics i ateïstes pregunten i pregonen el nom de Déu, i són els únics en el carrer a pronunciar-lo en veu alta i lloança. Els blasfems parlen alt, els creients callen. Solament els captaires l'invoken amb boca natural. La gràcia de Déu sigui amb ells.

En la ciutat que abandona a Déu, ells se'n recorden, i ens El recorden, i se'l posen a la boca, el nom diví, amb sentiment i amb reverència. Quan el sant nom va a fora de l'Estat, i és banit de les lleis, i el nom, la imatge i el record sagrats expulsats de tot arreu són, i de l'escola i de l'hospital; quan als carrers no hi ha nom de Déu, ni llei de Déu, ni moral de Déu, el trèmul mendicant dona fe i testimoni del Déu abandonat, que no abandona. La veu adolorida del pidolaire conserva la caritat i propaga l'esperança. Demana almoïna i dona fe. Són els captaires els qui ens fan la gran caritat a nosaltres. Ells ens donen Déu, i val més Déu que l'algoïna.

Ens fan encara, oi més, el servei de predicar amb l'exemple i fer visible la gran realitat del món, la vertadera llàstima que fa la humanitat. L'home és pobre, la humanitat és pobra, i captar és el més espontani dels gestos, la més transcendental de les actituds. Tothom capta, i sota les activitats mundanes i econòmiques hi ha el captaire ansiós i suplicant. La capta de treball, la capta de salut, ajupen els homes fins els tinguts per rics i forts, en la sincera humilitat dels qui demanen amb sospir. El venedor, el viatjant, l'iniciador, l'inventor, l'autor, capten el consum, l'èxit, l'adjutori, capten el capital, capten el crèdit. Sota la rialla del corredor, l'aparent plenitud del financier, hi ha molt sovint l'ansia, el neguit del ne-

cessitat que implora, i aquell home, si gosés, us cauria de genolls. ¿Què és tot el comerç en el fons sinó un captiri? G. K. Chesterton, a *La Nova Jerusalem*, vindicant els espellifats captaires de Palestina, diu que major dignitat els fa honorables, que la dels anunciants en reclams lluminosos a la City. Cada un d'aquests encesos ròtuls representa un ric, un patró, un capitalista que amb lletres de foc va dient: —Deu-me diners, deu-me diners.

Ço que més val que no els diners, i que els diners tots d'aquest món, captant amb humil reverència, és la gràcia de la salvació, la salut de l'ànima. ¿I quina altra cosa podem fer sinó captar-la i pidolar-la, amb ull plorós, a Jesucrist, únic que esborra la misèria i la ronya del pecat, Jesucrist, Nostre Amo, que ben clar deixà dit que sense Ell res no podíem i res no podrem fer? ¿No ens ha ensenyat Ell d'implorar-lo al Pare, el nostre pa de cada dia? ¿Quina distinció hi ha, doncs, en el fons entre un pare de família cristià i un captaire? Cap diferència, en el fons, perquè el cristià treballant capta per a ell i per als seus fills, perquè treballant i tot ha d'impetrar el fruit i eficàcia, ha d'esperar de més amunt que les seves mans, la gràcia i benedicció del seu treball.

Ha d'implorar que al final del treball es trobi el pa, i no la fam de gola oberta. Obrers sense treball! La gran capta del món envers tants milions de treballadors parats i d'amos sense feina, càstig de tants orgulls, de tantes supèrbies sindicalistes i de tantes omnipotències capitalistes. La consigna universal és aquesta: ¡una gràcia de treball! Sabés tot el món penedit genolls en terra demanar a Déu la pluja de treball, en universal Preguera. Demanar-la col·lectivament, aquesta almoïna del Cel, que els homes no es poden donar a sí mateixos, demanar-la amb la fervent i ansiosa sinceritat del captaire.

Perquè aquests mendicants del carrer, són rics de les virtuts i els sentiments que ens fan més falta. Són professors de pietat, misericòrdia, humilitat, estimulants de compassió i de llàstima, aquestes actituds de l'ànima cada dia més rares i estranyes en el món endurit i violent. Quan tanta escola han fet els malfactors arrabassant el pa i la vida d'altri amb la cínica brutalitat dels pistolers, robant i matant en despoblat i pel carrer, prenent amb l'eina al puny, ço que volien per viure, ¿com no estimar i reconèixer la pacífica humilitat dels captaires d'ull piados i mà tímida, si ja feia costum nou a ciutat l'amenaça i el gest de l'atracador que exigia amb l'arma als dits?

Els captaires recorden i representen la gran pobresa de la humanitat. Mireu els forns i les botigues. Quant de pa i queviures, per la subsistència humana? Dos dies, tres, una setmana? Que assetjada fos la ciutat, posat l'estat de guerra, ¿què en restaria de tantes aparents provisions? ¿I als magatzems i dipòsits quant de gra, per als pans futurs? ¿I per a quants mesos? La vida humana és llarga, i el pa futur, encara no existeix. *Depèn*, sentireu dir. *Depèn*, que vol dir *penja*. Penja de les collites, de les pluges, dels transports, de les guerres, de les vagues, dels conflictes polítics. Penja del cel, de la misericòrdia administrativa de la Providència. L'hem de captar, àdhuc treballant; la humanitat bo i treballant ha de captar-lo. El pa que es menja, afanyat i tot amb suor, és gràcia de caritat. Perquè, ai!, quanta suor hi ha al món que no guanya pa!

Costum dels rotatius és queixar-se dels captaires. Fan lletja la ciutat i pel carrer destorben. Coses i persones molt pitjors que els captaires no l'enlletgis sin mil vegades més! El captaire és pobre honrat i humil, i hem d'aguantar a tants rics insolents sense consciència! Si la ciutat aguanta tants d'escàndols, tanta immoralitat visible i pública i punyent i triomfant, aguantant també els obscurs mendicants i aprenem d'ells tants sentiments que li fan falta. Tolerem modes i nuditats i cinemes i quioscos, tanta prostitució i de tanta mena, en l'esclat del cinisme victoriós, aliança triomfal de la carn i el diner; bé podem contemplar, la lleu compensació de la paupertat vençuda, i l'honesta misèria del necessitat per al qual no arriben les opulències, al qual no abasten ni vesteixen les esplendors, engegadores, però insuficients.

Representa el captaire la realitat del món, i l'esquelet de la ciutat per dins dels fulgors enlluernants de la vida econòmica i de la mateixa cultura. És una conferència permanent, social i cívica. Il·lustra i projecta enfora ço que els carrers adalerats no ensenyarien, i la visió dels carrers de ciutat sense els captaires, és falsa. I en la ciutat laica i rebel i neutra i feta heretge, el captaire representa el Crist vivent, aquell a qui han tret de les lleis i de l'Estat i de l'escola. El representa en sa pobresa desolada, en sa humilitat obscura, en les seves nafres incurades, en la innocència trista dels noiets mendicants i en l'eixuta foscor de la mare captaire, recordant-nos a tots que Crist, Nostre Senyor, també captà, Ell i els seus pare i mare. I en els orbes i esguerrats, passa tot l'Evangeli.

Pobres captaires, germans meus. Ai de mi, quan jo no em miri en la vostra imatge. Ai de mi, quan no us escolti. Ai de mi el dia que molestet em senti per la vostra insistència pidolant. Ai de mi i dels meus fills... Captaire, Déu beneeixi la teva boca i t'escolti i faci com tu dius. Sí, sí. Dic *Amen* a la teva

paraula de gràcia, més generosa que el meu cèntim. Amen! Àvidament escolto i cullo la benedicció que ix de ta boca. Que Déu m'ho pagui. Que Déu em dongui salut. Que Déu em beneeixi!

Captaire, apòstol del nom de Déu pels carrers i les portes i els recons, fes-nos l'almoïna del nom diví, que la ciutat oblida!

Problemes obrers

Edat fatídica

Quan l'obrer arriba a 40 anys, si per dissort es queda sense feina, pobre d'ell!

És veritat que està en plena producció i en el període de la vida millor per a la perfecció en el treball i la seguretat en els tractes i en els procediments.

És aquesta, l'edat de la plenitud en tots els ordres de la vida humana i, per tant, de la vida obrera.

Però és també el zenit que no es pot superar i el gran replà on comença la davallada... Aquesta és la causa, a més de la del sou, perquè els 40 anys són malmirats pels qui han de prendre gent a sou per a les seves empreses. "Són masses anys, 40 anys", diuen. "Necessitem gent jove i barata." "Sou massa vells."

I heus ací que un home, en la plenitud de la vida, —dels 40 als 50 anys,— ja no té probabilitats de col·locarse en el cas fatídic de veure's acomiadat.

En la cristiana organització del treball, els obrers tenien disposades les ocupacions del seu respectiu ofici segons les seves forces i aptituds. A cap d'ells no s'exigia ço que no pogués fer, i quan les seves forces minvaven, minvaven igualment les exigències dels que els tenien al seu servei. I, a fi de comptes, quan la decadència física ja no permetia a l'obrer el treball material, no faltaven col·locacions repousades, modestes, amb què entretenir econòmicament els últims anys de la vida, o un reconet acollidor en la seva pròpia llar, o en la dels seus fills, on encara servia per a quefers casolans senzills, o des d'on ajudava a les tasques morals i higièniques de la seva pròpia família. Cap d'aquells obrers no acabava captant pels carrers, o en el desesperançament i en la misèria, com passa avui dia.

* * *

El cas de no trobar feina l'obrer dels 40 anys per amunt, no és pas el més trist, tot i essent-ho tant. El cas més trist és quan l'obrer es dona compte que se li va fent impossible l'estada en la casa on treballa, en la qual el tracten malament per tal que *espontàniament* la deixi. I el cas més horrible, encara, es quan l'amo, veient que l'obrer madur, ("car i pesat"), no fa cas d'indirectes, es convenç que se li ha de "donar la bola", i llançar-lo al carrer amb més o menys compliments...

¿Qui de vosaltres no recorda algun d'aquests casos, o no en sap, ara mateix, d'aquests obrers acomiadats per raó dels cabells blancs que traïdorament publiquen la davallada de què hem parlat?

En tots els problemes obrers s'ha de procedir amb tota lleialtat. Cal pensar en els motius d'ordre moral o econòmic, que, en prescindir dels serveis

d'un obrer, s'han tingut en consideració pel seu amo. Hem de suposar que cap d'aquests no pren per gust una tal mida.

Però la realitat és ben palesa: l'obrer acomiadat o sense feina, dels 40 anys endavant, difícilment troba ara col·locació. I cabalment és aquesta l'edat en què més necessita l'obrer del producte del treball per al manteniment i l'educació de la seva fillada i per a cobrir les despeses generals de la seva llar.

El problema és el més greu i peremptori dels que poden presentar-se a un cap de casa. I és un problema que cada dia sovintega més i truca amb més força a les portes de la classe econòmica directora. La justícia, per sí sola, no el resoldrà, aquest problema, o el resoldrà malament i amb violència. Caldrà que el sentiment de la caritat l'ajudi.

Hom l'ha vist resolt amb tota naturalitat en el règim cristià del treball. Quelcom n'hem dit abans.

En la meua casa pairal, com en gairebé totes les altres que hom recorda, els vells servidors i dependents de la casa feien vida i mort en ella per poc bé que s'haguessin portat. Encara avui en dia persisteix aquest cristianíssim costum en moltes cases pairals d'arrels robustes i fondes.

Però ara, el problema, per dir-ho així, ha pres caràcter social i, per tant, ha de solucionar-se amb vistes als nous temps arribats i als futurs temps que s'endevinen i anuncien amb clarors d'albades rogenques...

* * *

El conegut apotegma: *Summum jus, summa injuria* confirma ço que abans hem dit. La justícia es-

tricta, la justícia per sí sola, no serveix per a solucionar problemes d'aquesta mena. En compte de resoldre'ls, molts d'ells, els enverina. Per quelcom la caritat és la reina de les virtuts.

És veritat, en certa manera, que, qui paga, mana.

És de raó que els patrons cerquin els obrers que més els convinguin i acomiadin els obrers que gravin el cost de la mà d'obra, o comprometin l'esdevenidor del negoci.

És natural, i fins racional i obligatori, que es procurin economies en el cost de la producció per tots els mitjans possibles però honestos.

Però, tot això, en termes generals.

Des del nostre punt de vista, a cada cas particular cal que la justícia vagi del braç de la caritat cristiana.

Si no es fa així... ja vindran els *Consells obrers de fàbrica* per a fer-se la justícia per llur pròpia mà.

* * *

I ara un cas pràctic i exemplar per a posar fi a l'article. Hom coneix i pertany a una obra social econòmica de tremp cristià en la qual es farien molt més bons balanços si no fossin els vells obrers que la serveixen. N'hi ha de 40, de 50, de 60, de 70 i àdhuc de més de 80 anys, que fàcilment podrien ésser substituïts per joves de 15 a 25 anys amb gran profit del negoci i fins amb més bons serveis per a ell, tal volta; però se'ls respecten les places, se'ls paguen els alts sous corresponents, i se'ls guarden les consideracions que els seus anys i els seus serveis mereixen. Hem anomenat l'única Cooperativa catòlica existent a Barcelona.

J. J. C.

FOMENT DE PIETAT

QÜESTIONS RELIGIOSES

Els temes de més gran interès.

Els autors de màxima autoritat.

Il·lm. J. Torras i Bages

QUÈ ÉS LA MAÇONERIA?

80 pàgs. de text.

75 cèntims.

Cardenal Vidal i Barraquer

LA SECULARITZACIÓ DELS CEMENTIRIS

34 pàgs. de text.

40 cèntims.

Il·lm. Isidre Gomà

MATRIMONI CIVIL I DIVORCI

62 pàgs. de text.

60 cèntims.

Nous fascicles en premsa

Adquiriu-los!

Propagueu-los!

Catecismes

Escoles

Patronats

FOMENT DE PIETAT

ofereix el millor assortit
de Rosaris, Sants Crists
i Medalles a preus de
propaganda

Carnet setmanal

El vot femení i Macià. — Les nostres dones han entrat amb gust a la vida política i senten desitjos de començar la seva actuació posant la papereta a les urnes. Lloat sia Déu que així permet comptar amb una força novella, ardida, plena de l'entusiasme de totes les grans causes i sense el cansament i el desgast dels homes per a aquestes grans causes!

I no cal dir que les dones catalanes senten impaciències i ben justificat desig de mostrar la seva força i les seves opinions davant l'elecció del primer Parlament de Catalunya. I han acudit al senyor Macià manifestant-ho així.

¿Com ha rebut dit senyor aquesta manifestació, que hauria de plaure a tot home polític, sobretot en un país com el nostre, on els propis homes han estat blasmats constantment d'indiferents i neutres? Amb una ganyota d'indiferència, quan no de menyspreu. El senyor Macià posa sempre la seva petita posició esquerrana per damunt de la seva gran posició de primer català de l'hora present; i davant l'entusiasme de les dones per emetre el seu vot en les eleccions del Parlament de Catalunya ell no haurà sentit més que el trasbalsament que aquells vots poden portar a les posicions de l'esquerra catalana. Un cop més el President ens ha resultat petit, d'un esperit esquivit.

Ell no s'ha declarat enemic del vot de la dona. Però ha dit que encara el vot no es podrà emetre en les primeres eleccions per la raó que el Cens electoral no quedarà enllestit. Quina raó! ¿No hauria resultat més bonic dir que cercaria mitjans per tal que el Cens electoral pogués quedar-hi, d'enllestit? Perquè el mitjà hi és, certament. Manca només la bona voluntat de cercar-lo i manca la bona voluntat que aquests entusiasmes de les nostres dones no restin anorreats pel primer desengany que rebin en la vida política de la nostra terra.

Però ¿ha meditat el senyor Macià que unes eleccions sense el vot de la dona serien eleccions nul·les, ja que la Constitució de l'Estat mana i ordena el vot femení i aquesta Constitució no pot ésser alterada ni menys transgredida? A més, si en el primer Parlament de Catalunya no hi tenen representació les dones ¿quan l'han de tenir, ja que la tasca primera i més transcendental és el fer la nostra interna Constitució? El dia de demà, sense la seva intervenció ¿les dones se sentiran representades per aquella Constitució?

La mateixa resistència que presenta l'Esquerra pel vot femení — ella, la soi-disant democràtica! — presenta per a la representació proporcional. Tant del vot de la dona com del sistema proporcionalista

l'Esquerra en té la por conseguint que les seves posicions siguin alterades. I en aquesta hora transcendental de Catalunya ¿quins mals no esdevindrien a la nostra terra si l'Esquerra no pogués mangonejar, manar i fer-ho tot al seu gust? Com que ho ha fet tan bé fins ara!...

Una única esperança ens resta: que en el mateix text de l'Estatut sigui ordenada la representació proporcional, tal i com ho han demanat ja moltes forces polítiques de Catalunya. Hi ha qui ha dit que això de recórrer a fora de Catalunya per aquesta funció és cosa blasmable. Però s'equivoca, ja que per a tot l'Estatut ¿no hem recorregut a les Corts Constituents? I si aquestes tenen facultats per a fer i desfer en l'Estatut, modificar-lo, fer-lo diferent del que és — i així ho ha reconegut la representació parlamentària catalana — ¿per què no han de poder modificar-lo en aquest punt, evidentment desitjat per la gran majoria de catalans i en nom de la democràcia? En les Constituents hi ha a hores d'ara la representació parlamentària de Catalunya; no tenim, per ara i tant, altre Parlament; ¿per què, doncs, no ha de poder fer i desfer quan en tants altres punts farà i desfarà, segons és ja cosa decidida i admesa?

Andalusia, la tràgica. — Cada dia els periòdics ens parlen d'una nova facècia revolucionària en terres del Sud d'Espanya. Un dia és una troballa de bombes; altre dia, un moviment revolucionari; altre, una vaga general i moguda, etc. ¿Què passa a Andalusia?

Es veu que les rels del mal són fondes i que cal cercar-hi també els remeis molt fonament. El tipus del señorito, gandul i juerguista, inútil per a tot, i el tipus del pobre pagès andalús es troben, veritablement, massa distants. I entremig manca classe mitja que constitueixi una barrera harmònica i per a lligar ambdues classes socials. Els jornals minúsculs, la fam, la manca d'iniciatives per a la millora dels conreus de les terres, han estat camp abonat per a sembrar-hi la llavor anarquista i profundament destructora. I la llavor ha esclatat, ha començat a produir els seus efectes, i ara en toquem les conseqüències.

El problema andalús no és un problema semblant a cap altre problema de la Península. Els amics de Trotski feia anys que hi tenien els ulls posats, en aquella terra, considerant-la com a bona per a les seves experimentacions. I els fets els van donant la raó, dissortadament. És aquella, per tant, una regió malalta, subjecta a tractament especial; i tractament de justícia i de renovació profunda de tot. No pas problema únic de guàrdies d'assalt ni de força contenint el moviment fort i ample de les masses.

Ara que el que passa allí no pot passar pas en cap altra regió espanyola.

El caciquisme socialista. — Els homes del partit socialista espanyol s'enfaden quan se'ls parla de la

Abans de fer les vostres **INVERSIONS EN VALORS** consulteu les seves garanties, característiques i perspectives

L. GOMIS

Corredor de Canvi i Borsa

Fontanella, 15 - Barcelona

SERVEI GRATUIT D'INFORMACIO SOBRE TOTA CLASSE DE VALORS

seva política d'"enxufes". Fan uns escarafalls ben significatius i esquincen la seva túnica en nom de la moralitat administrativa. Fins hi ha hagut periòdics i periodistes de dreita que els han cregut en les seves negacions amb tot i que arreu es pot trobar un botó com a mostra d'aquella política. I sinó, examinem el que tenim ben aprop nostre, el cas de Catalunya.

A la Delegació del Treball hi ha un socialista. El Patronat de Cultura Social, format per homes competents (Tallada, Ruiz Castella, Campalans, Cuello Calón, etc.), ha estat canviat per una comissió on figuren uns senyors que es diuen Neira, Pla i d'altres els mèrits dels quals són perfectament desconeguts.

Aquests senyors han procurat canviar la Direcció de l'Escola Social, destituint el seu digne director i proposant-ne un de seu (sortosament, el Ministeri encara no ha resolt l'afer ni ha fet el nomenament proposat), ben amic de la casa. I seguint per aquest camí avant, els professors de la susdita Escola Social, que tenien un nomenament sense limitació de temps, han estat respectats en els seus càrrecs... fins a darrer de maig pròxim, o sigui, fins a final de curs. Després, ja veurem, com i en qui es proveeixen els càrrecs. Segurament que la gent de la "Unión General de Trabajadores" no els deixarà pas escapar fàcilment.

I si entréssim en el ram de Presidents, Vice-presidents i Secretaris de Comissions Mixtes i Comitès Paritaris, encara veuríem com els abusos, són més grans i més significatius. En alguns ha entrat personal que ha provocat intervencions del propi Jutjat (cas de la Comissió d'Indústries Químiques de Catalunya) i que ha necessitat ésser substituït pels mateixos governants socialistes... encara que cercant-ne d'altre amb les mateixes garanties i de la pròpia procedència.

No és ben edificant tot això?

Després d'una política semblant es comprèn perfectament l'avversió que tot el partit socialista demostra quan es tracta de què els serveis socials (encara que només sigui en l'esfera de l'execució) passin a dependre de la Generalitat de Catalunya. Si el partit socialista no ha pogut arrelar ni mitjanament a Catalunya amb els procediments explicats, ¿quina esperança hi ha que arreli quan l'execució dels serveis socials, i entre ells el nomenament de personal, no depengui del Ministeri del Treball ni de cap centre oficial de Madrid, lloc de l'estat major del partit socialista espanyol?

Encara que no ens inspirava massa confiança l'actuació dels socialistes de la "Casa del Pueblo" madrilenya, no ens creïem que les coses arribessin a un nivell tan a ran de terra com han arribat.

Activitat de les dretes.—Quan va començar el període persecutori del catolicisme espanyol, no ens creïem que s'arribés a provocar l'alçament que ara tots podem contemplar, grat sia a Déu. Els nostres pobles, viles i ciutats han donat mostres d'ésser profundament cristians; i encara que portat a cap un examen escrupolós del grau de catolicisme existent potser no donaria el nivell que desitjaríem des del punt de vista dels deures dels catòlics, de totes maneres s'ha palesat que encara el poble estima les seves institucions tradicionals i sent amor per tot allò que és combatut en nom d'un laïcisme buit o ple de verí.

El moviment de conferències, mítings, reunions, societats, etc. és veritablement formidable. Ara, que cal que, al mateix temps que el produïm, ens subjectem a les normes dictades pels Prelats de l'Església i que procurem unificar els nostres esforços, sobretot quan arribin els moments decisius d'una campanya electoral. Cadascú que servi les seves posicions, segons el seu ideari. Però que procuri adaptar les seves activitats al bé comú, ja que, si no és així el renaixement resultaria perillós i potser ens faria més mal que bé. Cal confiar en el seny de tothom.

Butlletí d'ACCIÓ POPULAR

El DR. ANTONI GRIERA. — Alta distinció científica.

La Universitat alemanya de Würzburg ha premiat els extraordinaris mèrits científics de l'illustre filòleg, Secretari General d'ACCIÓ POPULAR, Doctor Antoni Griera, amb el nomenament de Dr. "Honoris Causa".

Ens omple de legítima satisfacció aquesta altíssima distinció de què ha estat objecte el savi i virtuós Dr. Griera, el qual sap enllaçar als seus mereixements eminentíssims una modèstia tan exemplar, que fa que la seva vàlua científica sia menys coneguda entre els seus conciutadans del que amb justícia hauria d'ésser-ho.

Honor concedit a la ciència catalana, és l'atorgat recentment al Dr. Griera.

Per això ens en sentim noblement orgullosos com a catalans i com a catòlics.

El prestigiós diari madrileny "El Debate" destaca en lloc preferent la distinció a què ens referim presentant-la com un cas més, demostratiu de la ignorància i mala fe dels qui combaten la religió en nom del progrés i de la ciència, quan és precisament el Cristianisme el que ha guanyat per a la Humanitat les glòries espirituals més altes.

Felicitem, doncs, des d'aquesta Secció el Dr. Griera. I en aquesta felicitació nostra hi és continguda la de tots els membres d'ACCIÓ POPULAR i de tots els catòlics de Catalunya. Sabem que aquesta nota ferirà l'exquisida modèstia del nostre digníssim Secretari, però un sentiment de justícia i d'admiració ens ha mogut a fer-la pública des d'aquest lloc.

La nostra Secretaria General

Ha tornat a possessionar-se de la nostra Secretaria general el Dr. Antoni Griera, el qual n'estigüé absent uns dies per tal d'atendre al restabliment de la seva salut.

No cal dir com ens alegrem que el Dr. Griera, ànima de la nostra actuació, sigui novament entre nosaltres.

La Comissió de Propaganda

S'ha constituït la Comissió de Propaganda d'ACCIÓ POPULAR, sota la Presidència del Sr. Joan Gay.

Els nous dirigents de l'esmentada Comissió pensen donar un gran impuls a les activitats d'ACCIÓ POPULAR, en el camp de la propaganda avui dia tan fecund.

L'eficàcia de l'actuació

PER J. CIVERA I SORMANI

Els anarquistes, abans d'existir les organitzacions obreres, passaven el temps propagant fascicles en els quals es feia l'apologia de l'anarquia. Cometien un atemptat ressonant, i passaven uns anys oblidats de la gent. Ara els anarquistes han canviat de tàctica. En compte d'isolar-se, perefereixen col·locar-se davant els sindicats obrers amb el deliberat propòsit d'aprofitar la força de les organitzacions a favor de la seva causa.

La troballa de bombes a Manresa, ens demostra que els elements anarquistes volen emprar procediments expeditius per aconseguir l'esfondrament de la societat que ells anomenen burgesa. Es fan la il·lusió que fent esclatar unes quantes bombes el poble es convencerà de l'excel·lència de les doctrines anarquistes.

Quan el dictador feia espetegar el seu fuet, els elements anàrquics no donaven senyals de vida. Ara que ha caigut el dictador, creuen que ha arribat l'hora de fer-nos feliços amb la implantació de l'anarquia.

No creiem, naturalment, que els anarquistes aconsegueixin llurs propòsits; però despleguen una activitat tan gran que en un moment determinat poden portar una gran pertorbació en tot el país. Cal tenir en compte que aquestes pertorbacions ens fan molt de mal a l'exterior, perquè demostren l'existència d'una organització revolucionària que pot trasbalsar-ho tot. Enllà de les fronteres, els petits incidents prenen grans proporcions. La gent d'ordre no hauria d'oblidar que en els moments actuals és perillosíssim romandre amb els braços creuats. No ens fem il·lusions. Si els elements anàrquics aconseguissin fer trontollar l'actual règim, no vindria el que alguns desitgen, sinó que aniríem cap a la implantació d'una República soviètica.

Cal confessar que la majoria dels obrers no accepta l'ideari anarquista. Pertanyen a les organitzacions obreres perquè reconeixen els avantatges de la sindicació, però no són revolucionaris. Els anarquistes constitueixen una petita minoria. Cada vegada que es planteja una vaga revolucionària es veu ben clar que les masses obreres no volen incorporar-se al moviment revolucionari. Però existeix un nucli, els components del qual tenen molta audàcia. Amb una gran persistència van apoderant-se de tots els organismes i de totes les publicacions sindicalistes.

Nosaltres no som partidaris ni de la persecució ni de la violència. Si fóssim violents no existiria cap diferència entre un cristià i un anarquista. No volem, doncs, que sien perseguits els capdavaners del sindicalisme català. El que volem és que actuïn dins de la legalitat i que no es colloquin al marge de la llei.

Els qui per a combatre els sindicalistes eren partidaris de la força, s'hauran convençut que els mauters no solucionen cap problema. En aquells temps que el sindicalisme tenia un poder quasi absolut, eren molts els qui creien que per a fer-lo caure calia emprar procediments violents. Nosaltres creiem molt més eficaç desplegar una bandera davant els qui segueixen camins extraviats, que no pas emprar la vio-

lència per aconseguir abatre la bandera que enarboren els nostres adversaris.

Els nostres obrers no coneixen la grandesa del cristianisme. Els adversaris de la civilització cristiana els han donat una visió falsa de la Religió Catòlica. Els sacerdots els han presentat als ulls del poble com uns monstres. Els han atribuït els fets més abjectes. És el mateix procediment que adoptaven els pagans en els primers temps del cristianisme. Pregunteu a un obrer què era la Inquisició, i veureu quines coses més pintoresques us dirà. Els inquisidors es divertien esquinçant la carn dels heretges. Pregunteu-los també quin concepte tenen de la Companyia de Jesús. Us diran unes coses tan monstruoses, que us preguntareu com és possible que els sectaris siguin creguts dient mentides tan absurdes. I és que el poble creu fàcilment les coses més inversemblants, i es nega a creure la veritat. Digueu en una plaça pública les mentides més estúpides i sereu creguts. Els qui no creuen en Déu, que és la veritat, creuen en el poder de les bruixes. Els sectaris s'aprofiten de la credulitat del poble per a calumniar els catòlics.

Cal, però, confessar que nosaltres som responsables de la irreligiositat del poble. Si a més a més de sentir la veu dels sectaris haguessin sentit la nostra, potser no ens tindrien en tal mal concepte. Hem viscut molt de temps il·lusionats. Afirmàvem que tot hom era catòlic, i no ens donàvem compte que el poble no ens coneixia. Per conveniències socials molta de gent s'anomenava catòlica; i com que dissortadament no portaven una vida exemplar, ens feien més mal que bé. Hauria estat preferible que certa gent hagués tingut la franquesa de dir que eren indiferents en matèria religiosa.

Algunes vegades hem pogut constatar el desconeixement que la majoria dels obrers tenen del catolicisme. Si casualment s'han trobat en un acte organitzat pels catòlics, i el conferenciant ha exposat les doctrines de l'Església, en matèria social, han restat meravellats. ¿Però és que els catòlics, s'han preguntat, poden solucionar els problemes plantejats en el món del treball? I quan els contesten afirmativament, els sembla que es troben en un món desconegut. Ells creien que el catolicisme era enemic sistemàtic de les reivindicacions obreres i que defensava a ultrança el capitalisme i els interessos de les classes productores. Si dieu a un obrer belga o alemany que els catòlics són els defensors sistemàtics del capitalisme, es posaran a riure. ¿És que els principis bàsics del Catolicisme no són exactament iguals a Alemanya que al nostre país? Naturalment que sí. ¿Per què, doncs, els obrers d'aquells dos països no creuen que els catòlics defensen sistemàticament el capitalisme, i en canvi ho creuen els del nostre país? Per una raó molt senzilla: perquè els catòlics belgues i alemanys s'han posat en contacte amb el poble, i han sabut alçar ben alta la bandera de la justícia. Si nosaltres haguéssim fet el mateix, els obrers no ens haurien abandonat.

És natural que un catòlic combati el socialisme, però hauríem d'haver fet remarcar al poble que nos-

Amb URODONAL

S.S. Pio X va ésser curat
del reuma
i de la gota

Elegit per l'eminent home de ciencia Prof. Dr. Marchiafava, com el disolvent més perfecte de l'ácid úric pel tractament de S.S. Pio X, l'URODONAL específic per excel·lència de totes les afeccions de caracter artrític: **reumatisme agut i crònic, mal de pedra, gota, ciática, mal de ronyons, neuralgies**, ha sigut adoptat en el Palau Pontifici i els seus propietaris, Els Establiments Chatelain nomenats:

Proveïdors del Vaticà.

Flasco triple cabuda per a una cura
Economia de Ptas. 4'25 sobre
preu de 3 flascons.

Envío **gratuit** de la obra "Por qué la sangre cargada de ácido úrico es un peligro" pel Dr. Faivre, enviant aquest cupó baix sobre al

Dipòsit General de l'URODONAL

APARTAT 718 - BARCELONA.

Sr. _____ Carrer _____ S. C.

Població _____ Província _____ 30

altres coincidíem amb els socialistes en totes les reivindicacions que tenen per base la raó i la justícia. Aquesta fou la tàctica de Monsenyor Ketteler. Aquest gran bisbe alemany, va combatre els tres errors fonamentals del socialisme, que són: la lluita de classes, el materialisme i l'abolició de la propietat; però va saber defensar ardidament els interessos dels obrers. Lassalle, que, com és sabut, fou l'ànima del socialisme alemany, va haver de reconèixer que el gran bisbe catòlic havia defensat les reivindicacions obreres.

Els nostres sindicalistes haurien de llegir l'obra *L'Action catholique*, del jesuïta belga P. Dabrin, i la del jesuïta francès P. Croizier *Pour faire l'avenir*, i es convencerien que els catòlics coneixem les necessitats del poble i podem solucionar millor que ells el problema social.

Però perquè ens coneguim cal que actuem. Davalllem de les altures i posem-nos en contacte amb els obrers. Naturalment que no tots vindran amb nosaltres; però ens seguiran els qui no són partidaris ni del desordre ni de la violència.

Crònica del moviment catòlic

Desbandada de pagesos a la Rússia soviètica. — En el moment actual s'opera una evolució a la Rússia soviètica que cal ésser tinguda en compte i que passa desapercebuda de la premsa europea: els pagesos abandonen en massa les possessions agrícoles que són de l'estat, o tenen un caràcter col·lectiu.

Els bolxevics han nomenat una comissió especial integrada per Molotow, el president del comissariat del poble, Ordschonikidze, l'organitzador de l'economia i Messing, un dels homes de confiança de la policia. Aquesta comissió ha rebut la comanda del buró del partit comunista "de prendre les mesures necessàries per a restablir la normalitat en l'agricultura de les repúbliques soviètiques de Rússia". Aquestes mesures, segons els cercles directius de Moscou, representen el principi d'un retrocés en el problema de la col·lectivització de l'agricultura. La malaltia de Stalin, que el té allunyat de tots els afers del govern i del partit, donarà facilitats a la comissió per dur a terme la seva tasca, sense haver de tenir en compte "la idea predilecta" del dictador. Molotow, qui és considerat com l'únic successor possible de Stalin, és un enemic de les fàbriques de blat.

Molotow, en una sessió del Politbüro, on, a la vegada, actuava de president del comitè executiu de la Internacional Comunista, va declarar que la situació era catastròfica. Milers i milers de camperols han gastat les reserves de llavor de les possessions de l'estat i de la col·lectivitat i s'han refugiat a les ciutats veïnes que estan plenes de gent. Aquesta fugida del camp, que es produeix com un esdeveniment normal, té lloc a Ucraïna, a les regions del Volga, al Càucàs i a la Sibèria occidental. Molotow ha dit que d'aquest èxode de pobles, esdevingut d'una manera sobtada, en depèn el fracàs del pla quinquennal i fins i tot del règim soviètic si no s'aconsegueix reduir-lo. Les autoritats locals i exèrcit de la G. P. U. són impotents per a detenir-lo. I aquest Molotow considera ineficaç el destacar l'exèrcit roig contra els camperols.

Sens dubte els soviets cercaran una pausa per a respirar amb la introducció de diverses modificacions en la llur política agrària. El *tempo* del col·lectivisme rus va ésser extraordinari en els darrers anys. Després d'haver declarat que la forma individualista de l'agricultura era insuficient per les seves aportacions en quantitat i en qualitat, va ser substituïda per les grans empreses agrícoles amb base col·lectiva. Les dades oficials del govern soviètic diuen que dels

quinze milions de petites propietats pageses es van formar 250.000 possessions col·lectives (Kolchosy) i 5.000 possessions de l'estat (Sowchosy) segons el *Sozialistischeske Sembedelije*, n.º 1, 1932. Les màquines hi entraren en gran escala. El comissari d'agricultura Jakowlew preveia en la setzena assemblea del partit un èxit fantàstic de les fàbriques de gra. Cada tractor havia de produir quatre vegades més del que produeix un tractor als Estats Units. Sembla que hi ha 14.900 tractors esmerçats en l'agricultura de Rússia. L'utilitatge de maquinària, segons indicacions del mateix comissari, s'ha augmentat d'ençà del 1913 en un 900 per cent.

Veiem quins són els èxits d'aquest esforç formidable. De 1921 a 1927 la superfície de conreu de Rússia ha augmentat de 75 milions d'hectàrees a 105 milions. Jakowlew, pel juliol de 1930, suposava que la producció agrícola per mitjà de les possessions col·lectives i de l'estat havia fet un augment d'un 48 per cent en comparació amb la producció de la propietat privada. Segons els projectes, en 1931 s'havien de conrear a Rússia 143 milions d'hectàrees. Després aquest nombre es va fondre. En la XVII assemblea del partit es va dir que la terra de conreu era de 137'8 milions d'hectàrees i que, per l'any 1932, havia d'arribar a 141 milions. La manera de comptar dels homes de les estadístiques soviètiques és senzillament fantàstica. Amb tot, a la tardor de 1931, el Consell d'economia de la República dels soviets havia de confessar que els plans de sembra ni havien arribat a la meitat del que es desitjava en les regions agrícoles més importants.

R E L O J E R I A

MAURER

R^a CATALUNYA 52 fr. KURSAAL antes AMNO 38

**Proveïdors del
Foment de Pietat**

Naturalment, els bolxevics no han volgut confessar que el fracàs de l'agricultura russa és culpa de la collectivització. Es dona la culpa a la supervivència de l'esperit individualista del pagès rus. Jakowlew els motejava amb el nom de ganduls. En una conferència agrícola tinguda a Moscú a les darres d'1931 els delegats del partit bolxevic es queixaven que "tots els camperols que treballen en les possessions col·lectives es donen per contents en veure satisfetes les llurs necessitats, sense que es preocupin poc ni molt del pla socialista emprès". ¿Com poden preocupar-se'n si l'organització i el producte de les fàbriques de blat no és cosa seva, sinó de l'estat? S'ha provat d'organitzar brigades de treballadors; això, però, no ha donat cap resultat. Els camperols han respost a l'esquema collectivista de la manera que calia. S'ha d'esperar amb certa timor d'esperit la manera com el govern soviètic assajarà de resoldre aquesta dificultat, potser la de més mal resoldre que, d'ençà de la seva existència, se li ha presentat.

La lluita contra l'ateïsmes i contra el comunisme.

— De bona fe molts dels nostres obrers i de mala fe molts dels nostres pseudo-intellectuals creuen que Rússia és un paradís. Les malvestats causades en aquell país en l'ordre material i en l'ordre espiritual són irreparables. I la influència del comunisme i de l'ateïsmes de Rússia es deixa sentir per tot l'Occident.

El Papa Pius XIe en una magnífica encíclica acaba d'alçar la veu per a dir a tot el món creient els grans perills que comporten l'ateïsmes i el comunisme que, de Rússia estant, arreu es propaguen. Aquests elements dissolvents de la societat han d'ésser combatuts i tota la llur influència ha d'ésser contrarestatada per tots els mitjans.

Darrerament el govern alemany, amb una energia exemplar, ha dissolt les organitzacions ateïstes i comunistes; la salut pública i la conservació de l'ordre social reclamaven una semblant mesura:

"1. D'acord amb l'article 48, paràgraf 2, de la Constitució del Reich s'ordena: a) La internacional proletària de lliurepensadors (seu executiva de Berlín) i les organitzacions comunistes ateïstes que li estan subordinades o adherides i, especialment, la lliga d'ateïstes d'Alemanya, així com la joventut lliurepensadora, els exploradors lliurepensadors, les comissions de dones ateïstes i la lliga de combat dels lliurepensadors, juntament amb les seves editorials, queden des d'aquest moment dissolts en tots els territoris del Reich. b) Aquell que participi com a membre d'una de les organitzacions dissoltes en el paràgraf 1 ó que continuï actuant per les seves finalitats com la redacció, impressió, la difusió i custòdia d'escrits d'aquestes organitzacions o que les ajudi d'altra manera o que perseveri en les organitzacions creades, serà castigat amb presó que no baixará d'un mes.

2. Demés de la presó pot ésser imposada una multa.

3. Els atuellis i mobles de les organitzacions dissoltes en el paràgraf 1 poden ésser destruïts o retirats per llurs propietaris.

4. La confiscació de les publicacions assenyalades en el paràgraf 1 pot fer-se sense ordre del jutge.

5. Aquest decret entra en vigor després del segon dia de la seva publicació.

6. El ministre de l'Interior donarà les ordres oportunes per a l'execució d'aquest decret.

Berlín, 3 de maig de 1932."

El culte de Lenin.—La Rússia soviètica té la seva religió en el culte a Lenin. I el govern li vol donar la màxima difusió. A l'entrada del port de Leningrad s'ha d'aixecar una estàtua colossal de Lenin, de 110 metres, que ha de servir de faró, com l'estàtua del Sagrat Cor de Corcovado o l'estàtua de la Llibertat de New-York. Immediatament serà realitzat el projecte. Els obrers i els dependents contribuiran a l'erecció d'aquesta estàtua colossal amb una part del llur sou.

ORFEBRERIA SALES BALMES, S. A.

FABRICA d'articles de PLATA DE LLEI i metall blanc. Objectes d'art per a presents.
PREUS DE FÀBRICA

4. PORTAFERRISSA, 4

**JA SOU SUBSCRIPTORS
DE
Catalunya Social?**

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA
CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

L'amor a la llar, font d'alegria

PEL P. BRU D'IGUALADA, O. M. CAP.

(Continuació)

La casa era plena de gent, havent-s'hi aplegat unes tres mil persones.

Samsó, invocant Déu, digué: "Senyor, recordeu-vos de mi i torneu-me la fortitud primera."

Immediatament, *apreendens ambas columnas quibus innitebatur domus*, agafant les dues columnes, una amb la mà dreta i l'altra amb la mà esquerra, sacsejant-les violentament, s'esfondrà tota la casa.

Bell símbol del que esdevé en la llar domèstica.

Les dues columnes damunt les quals se sosté una casa són: l'oració, que és la mostra més evident de la fe i confiança en Déu i l'observança de les lleis divines.

En efecte: La pregària, diu el Cardenal Gibbons, és la guarda més segura de la fe, i la pesta de la incredulitat no visita mai a la família que es reuneix diàriament per a pregar, car l'Autor i Consumador de nostra fe ho declarà terminantment: "On estan dos o tres congregats en nom meu, allí estic en mig d'ells." "La llei de pregar és la llei de creure", diu l'adagi: *Lex orandi lex credendi*.

A més: si la pregària, com diu el P. Lacordaire, és l'acte que posa les forces del cel a disposició de l'home, i fa davallar Déu fins a nosaltres, ¿serà possible que en la casa on es prega, la presència del Senyor no endolceixi totes les seves penes? Si la pregària feta en família és la invocació del Déu de l'amor per tal que vingui a escalfar el cor de tots, ¿serà possible que els esposos que preguen, no s'estimin millor, més purament, per més temps i per sempre, i d'aquest amor no en pervinguí més alegria dintre la casa?

Si la pregària és Déu que davalla fins a nosaltres, i Ell és el Déu del perdó, el qui ensenyà a Pere a perdonar "set vegades set"; el qui en l'oració del Pare nostre ens fa dir: "Pare nostre... perdoneu les nostres culpes així com nosaltres perdonem els nostres deutors", ¿serà possible que en arribar el vespre, a l'hora de la pregària, cas d'existir algun greuge, no esdevingui el mutu perdó ensems que la pau i l'alegria perduda?

Si l'oració és Déu qui davalla a nosaltres, i Ell és aquell bon Samarità que baixant del cel a la terra va veure a l'home llatzerat i, seguidament s'inclinà per a guarir les seves llagues amb el vi de la seva sang i amb l'oli del seu amor, ¿serà possible que dins de la llar on es prega no cuitin els seus membres a guarir-se la munió de ferides, que gairebé sempre sense voler, s'ocasionen per llur intemperància?

Si l'oració és Déu qui davalla a prop dels homes, i Ell és aquell del qual diu l'Evangelistista que tota la seva joventut s'escorregué en mig de l'obediència, "i els estava submís", ¿serà possible que els fills que preguen dins la llar, acompanyats dels seus pares, no els mostrin una obediència prompta i alegre, i amb llur obediència portin l'ordre i l'harmonia, sinònims de pau i felicitat?

Si l'oració és Déu que davalla a prop nostre, i Déu és aquell qui, malgrat ésser el Senyor de se-

nyors, digne de tot respecte, volgué tot i això respectar a Maria i a Josep, com representants del seu Pare, ¿serà possible que la llar on es prega no sia per als fills una escola de respecte, veient els seus pares descobrir-se i agenollar-se davant la imatge del Senyor?

Si l'oració és Déu qui s'apropa a l'home, i Déu és aquell qui, segons Daniel: "milers i milers d'àngels el servien en el cel", i, tot i això, davallà "no per a que el servissin sinó per a servir a tothom", ¿serà possible que en la llar on es prega, en veure els criats a llurs amos resar amb ells, donar-se cops al pit com ells, reconeixent-se culpables com ells, no es mostrin més obedients, més afables i siguin més harmòniques les relacions entre amos i servents, resultant-ne més pau i felicitat per a la casa?

Finalment; si l'oració és la força dels febles i dels petits, i, quan més humil és el lloc des d'on es prega i més alt el tron on puja la pregària, més segur és el seu imperi, no havent-hi res més alt que Déu, ni més petit en la llar que els nens, els quals li donen tant d'encís, ¿serà possible que la pregària d'aquests éssers no commogui el cor d'un Déu, obligant-lo a perdonar-ho tot i a vessar-hi benediccions que portin l'alegria dins d'aquella llar cristiana?

* * *

Un moralista dels nostres temps ha dit que "el moble més important de la llar domèstica és el reclinatori", que tan bellament simbolitza la pregària.

I, per reclinatori no cal entendre solament aquell moble elegant de fusta preada, encoixinat, cobert de brodadures, damunt del qual s'agenollen els aristòcrates. Pot ésser així mateix la pedra de l'escó, els rajols o parquet de la nostra cambra, en fi, tot indret on poguem agenollar-nos per a pregar al nostre Pare Jesús que està en els cels i a la Verge Maria, nostra Mare.

Si l'estar dret és signe d'orgull i suficiència, i l'estar agenollat signe d'humilitat i confiança, cal afirmar, doncs, que avui la família roman masses hores dreta, amb prou feines s'agenolla durant el dia, mostrant amb aquesta actitud que no necessita de ningú, ni de Déu mateix, motiu suficient per a que Aquest el deixi de la seva mà, abandonada al seu caprici, la forma més terrible de castigar-la.

Cal, doncs, que la família s'agenolli davant de Déu, i Ell l'aixecarà fins al sublim, tornant-la gran, amb aquella grandesa que surt de les profunditats de l'ànima. Escrit està: Déu enlaira els humils fins a la sublimitat.

Cal que la família s'agenolli davant de Déu; llavors serà quan d'ella eixirà aquella nissaga d'homes, dels quals parla Sant Pau: "de consciència bona i de fe no fingida"; d'aquells homes que prefereixen sofrir-ho tot ans que fer cap tort o cometre cap injustícia; d'aquells qui es dobleguen si cal, però que mai no es trenquen.

Cal que la família s'agenolli davant de Déu; llavors serà quan d'ella eixiran aquells patriarques que, en arribar a l'hora suprema, miraven la mort amb

serenor inefable i exclamaven amb gran contentament d'esperit: He lluitat en bona lluita, he servat íntegrament la fe, amb goig espero la corona de la glòria.

Cal que la família s'agenolli davant de Déu; llavors serà quan d'ella eixiran aquelles dones fortes de les quals parla Salomó; *Fèmínes i no femenínes*, com les anomena Santa Teresa, que tenen aquell vigor d'esperit que no s'aprèn en els llibres, sinó amb la comunicació amb Déu per mitjà de la pregària.

Cal, finalment, que la família s'agenolli davant Déu; llavors serà quan, influïda des de la infantesa pel sentit religiós d'aquestes mares eminentment cristianes, n'eixiran fills dignes d'ésser comptats en el nombre dels màrtirs, com Sant Quirse i Santa Julita.

* * *

Retreurem les actes de llur martiri. Era Julita una dona noble i rica. Tenia un fillet de tres anys quan esclatà la cruel persecució de l'emperador Diocleciana.

L'havia alletat amb la llet dels seus pits i infós l'amor a Crist.

La seva gran preocupació era salvar l'esperit cristià del seu fill; temia la mort del martiri, no per morir, sinó per deixar al món el seu fill, que, tendre com era, quedava exposat a perdre la fe.

Anà d'una ciutat a l'altra, fugint de la persecució, amb el seu fillet i dues criades molt fidels; però, a l'últim, fou detinguda per cristiana.

Presentada al pretor, se la subjectà al turment perquè renunciés a les seves creences.

Tenia estretament agafat entre els braços el fill, qui estava així mateix estretament agafat a la mare.

Els botxins l'aparten violentament d'ella; el pretor el pren en els seus braços, se'l posa a la falda, acarant-lo; però, l'infantó vol fugir-li i no aparta els seus ulls de la mare.

Aquesta, en mig dels turments, s'agenolla i exclama: "Senyor: vostra sóc, sóc cristiana." El nen fa el mateix i crida: "Sóc cristià." I ambdós repetiren la mateixa jaculatoria: "som cristians". Llavors el pretor rebut, furiós, el petit infant a terra, i aquest quedà mort del cop, i amb la seva sang innocent segellà la fe de Crist; la mare ofereix a Déu el sacrifici del seu fill, i junts se'n van al cel per a fruit eternament de la celestial glòria.

Aquests són els fruits preadíssims de l'ambient de religió i de la pregària dintre la llar. Això el que la torna feliç i la consolida, imprimint-li un segell de perennitat.

* * *

Però no basta que la família pregui. Per a ésser feliç cal així mateix que practiqui. "Qui creu en Déu observa els manaments."

A més d'apropar-se Déu a la família, per mitjà de la pregària, cal que la família s'apropi a Déu, pel compliment de la llei divina.

I bé; si, segons l'Esperit Sant, "el manament és una llanterna i la llei la llum", ¿serà possible que en la llar on es compleix la llei del Senyor no s'hi frueixi, com sia que res no alegra tant com la llum, car amb ella hom sap on va, no ensopega; mentre que el que va endemig de tenebrors, "cau, perquè la llum no està en ell", i caure, en el sentit moral, és sinònim d'immoralitat, i aquesta omple de vergonya les famílies?

Si, segons els Proverbis, "guardar els manaments és vida" i "ells guarden a qui els serva"; ¿serà possible que en la llar on es guarda la llei de Déu no hi hagi vida i llurs membres no es vegin guardats de tot perill?

Si, segons el Bisbe Torras i Bages: "la llei és la regla de la vida, i una vida sense regla és una vida desarreglada", ¿qui no veu com ha d'ésser ordenada la vida de la llar amb l'observança dels manaments, mentre que llur oblit converteix la família en un lloc de confusió i desordre?

Finalment: si segons el Profeta David: "Pau abundosa frueixen els qui amen la llei del Senyor", ¿serà possible que en la llar on es compleix fidelment no hi hagi ¿"aquest do que sobrepassa tots els dons"; aqueixa pau que exulta els cors; aquesta pau que "el món promet però no pot donar"; aquesta pau que Jesús encarregà als seus deixebles que la deixessin dins les llars on entressin, dient: "La pau sigui en aquesta casa"; aquesta pau, en fi, que amb ella es té tot, i sens ella, amb totes les altres coses s'és un miserable?

* * *

Si volem que la llar romangui feliç, cal, doncs, tenir gran cura dels manaments, meditar-los continuament, com feia David i preferir-los "més que l'or i el topazi".

Sortoses les cases que així obren, que junt amb la pregària hi afegeixen el compliment de la llei, car sostingudes amb tan fermes columnes, edificades sobre aquesta ferma pedra de la religió, es tornaran immovibles i tota benedicció hi farà entrada.

Dissortades, en canvi, les que, per llur incúria, permetin que vagin creixent els cabells d'aquest Sam-só de l'escepticisme i de la indiferència religiosa, perquè amb llur influència destructora enderrocaran les dues columnes en les quals descansa la llar, la pregària i la llei divina, i amb elles s'esfondrarà tota la casa, no quedant-ne més que runes, tot per haver menyspreat Déu, que és l'ànima, el goig i el tot de la família.

Demanam al Senyor que no esdevingui tal desventura. A la inversa; sabent que Déu beneeix fins a la millèssima generació les cases que El serveixen, i que maleeix fins a la quarta les que El menyspreen, procurem per una vida plena de fe i de bones obres merèixer les benediccions del cel per a vida i alegria de les nostres llars i per a nostre goig i benaurança eterna. Amen.

CATECISMES - PATRONATS - ESCOLES

SANTS CRISTS

ROSARIS

MEDALLES

FOMENT DE PIETAT

Del món catòlic

Els missioners catòlics i les escoles comercials al Japó

Fa dos anys, que els Dominics espanyols que evangelitzen l'illa de Shikoku tingueren la felicitat d'obrir a la ciutat de Matsuyama una Escola Superior Femenina de Comerç.

Les missioneres dominiques assumiren la direcció del nou centre docent, com a catòlic, únic en la seva classe, arreu del Japó. L'Escola, al començament, hagué de vèncer dificultats molt greus d'ordre econòmic, per tal d'ajustar-se, en tot, a la legislació escolar japonesa. Però aviat es va veure que el projecte responia a una vertadera necessitat social. D'aquí l'acollida cordial que li brindà el poble. Fins algunes noies que freqüentaven l'Escola del Govern demanaren ésser admeses en la de les Missioneres Catòliques. En iniciar el seu tercer curs, al mes d'abril d'aquest any, ha registrat una matrícula de 200 alumnes. Han quedat cobertes les places disponibles, mentre d'altres, a causa de la crisi, hagueren de tancar les portes.

Es d'esperar que, aviat, la dita Escola Superior, dirigida per les Missioneres Dominiques, serà una de les més florides de tota l'illa.

També les Franciscanes de Kumamoto, diòcesi de Nagasaki, en vista de l'acceptació que ha tingut l'Escola Comercial de Matsuyama, han optat per donar idèntica orientació a la seva de segona ensenyança que venien regentant allí, des de fa molts anys. És l'únic mitjà d'apropar-se a la classe mitja, avui, potser, la més necessitada de totes.

Una lletra del Papa a l'Episcopat polonès

El Sobirà Pontífex ha adreçat una lletra a l'Episcopat polonès en què expressa la seva joia en constatar el desenvolupament de l'Acció Catòlica a Polònia. El Papa invita els Bisbes a sostenir vigorosament la Premsa catòlica i la Universitat de Lublín, fundada en 1919 pel Rev. Idzi Egidi Radziszewski i sostinguda pels donatius dels fidels. Aquesta Universitat comprèn quatre seccions: Teologia, Dret Canònic, Dret i Estudis econòmics, Ciències i Lletres. Totes les seccions frueixen dels drets de les Universitats de l'Estat. El nombre dels estudiants va en augment cada any. En el present curs, hi ha 850 alumnes.

El Ministre de Justícia de Romania, a Roma

El Papa ha rebut recentment el Dr. Valeri Pop, Ministre de Justícia de Romania, encarregat pel seu govern d'entrar en negociacions amb la Santa Seu per a l'organització catòlica a Transilvània, de nom "Status catholicus transylvaniensis".

BÈLGICA

Els agraris catòlics han celebrat una gran assemblea

Sota la presidència del ministre d'Agricultura, els agraris belgues han celebrat recentment la seva assemblea.

Aquesta importantíssima agrupació, model d'associacions obreres, té, entre altres, aquestes característiques:

El Boerenbond associa 128.000 famílies camperoles que formen 1.228 Sindicats locals. La Joventut camperola té 417 seccions, amb 17.732 membres.

El Boerenbond edita set periòdics agraris, i els seus propagandistes han donat 6.339 conferències en 1931. A les "jornades d'estudi", celebrades, com de costum, per Nadal, acudiren 1.200 participants.

Organitzà 500 cursos postescolars agrícoles i hortícoles, i diversos cursos d'agricultura amb mestres rurals. Ha fundat 336 biblioteques tècniques agrícoles en els seus Sindicats. El seu laboratori ha realitzat 2.511 casos. L'estació d'assaig de llavors de Hervelet, que és de la seva propietat, ha fet assaigs en 6.471 parcelles d'experimentació.

La Lliga de Camperols que forma part del Boerenbond compta amb 914 còrcols i 107.000 membres i ha tingut en 1931 un augment de 40 còrcols i 1.600 membres. La Joventut Camperola femenina té 253 seccions per a 10.300 membres. Als Còrcols d'Estudis han assistit 5.480 joves. Es donaren 4.100 conferències a 266 cursos sobre indústries casolanes, ultra 34 sèries de lliçons sobre Puericultura i cinquanta-tres dies de Recés que feren 2.540 dones camperoles.

Les compres i vendes en comú han assolit xifres enormes: 506.000 tones d'adobs i aliments per al bestiar, amb un augment d'unes 60.000 tones damunt l'any 1930. Es proporcionaren als membres 21 milions de francs en plantes i llavors, i dos milions de francs en màquines agrícoles lleteres.

PRIMERA COMUNIÓ

Els millors llibres...

Els millors recordatoris...

Les millors ofrenes...

Foment de Pietat

NO ESPEREU ÚLTIMA HORA

Companyia Transatlàntica VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

- RAPID } Espanya-Nova York
DIRECTE } 9 expedicions a l'any
RAPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic
16 expedicions a l'any
EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina
12 expedicions a l'any
LINIA: Mediterrani, Cuba i Nova York
16 expedicions a l'any
 > Mediterrani, Costa Firme i Pacífic
11 expedicions a l'any
 > Mediterrani a Fernando Póo
12 expedicions a l'any
 > a Filipines
3 expedicions a l'any

Servei tipus Gran Hotel. - T. S. F. - Radio-
telefonía. - Orquestra. - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia
en els principals ports d'Espanya. A Barcelona
oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8.

Biblioteca Històrica de la Biblioteca Balmes

Serie II

Volums IV, V i VI

BALMES

La seva vida. El seu temps.
Les seves obres

pel P. Ignasi Casanovas, S. I.

VOLUM I. 624 pàgines.

Llibre I: **L'estudiant.**

Llibre II: **Vida oculta.**

VOLUM II. 828 pàgines.

Llibre III: **Cicle apologètic i social.**

Llibre IV: **Cicle polític i filosòfic.**

VOLUM III. 844 pàgines.

Documents balmesians.

Preus dels tres volums en rústega: 90 ptes.

No es venen volums per separat.

ANALECTA SACRA TARRACONENSIA

1932

Fascicle primer

Estudis d'Història i Cultura Catalana

SUMARI:

L'arquebisbe de Saragossa, canceller de Pere III, per J. Rius Serra, Prev.

Galeres catalanes enviades al Papa Urbà V, per J. Vives, Prev.

La corona d'Aragó i el començament de les anualitats papals, per J. Vincke.

Traspàs i sebolliment del bisbe electe d'El-na, Frederic Cornet, per J. Serra Vilaró, Prev.

Diplomatari de Sant Ramon de Penyafort (Nous documents), per Ll. Feliu, diaca.

L'inventari de béns mobles de la Infanta Joana, per Xavier de Salas.

Una versió grega de nou escrits d'Arnau de Vilanova, per J. Carreras i Artau.

Notes d'Arxiu: Un nou sermó de Sant Bernat.

COL·LEGIALS

El més extens assortit
en Impermeables,
Capes, Trinxeres,
Abrics cautxutats estampats

CASA ROSICH

CASA FUNDADA L'ANY 1850

Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Porta de l'Angel, 25

FARMACIA Dr. MASÓ ARUMI
DEL

DOCTOR NADAL

TAN SOLS MEDICAMENTS PURÍSSIMS
ESPECÍFICS DE TOTES PROCEDÈNCIES

Rambla Canaletes, 1 :: Telèfon 12951
BARCELONA

Acadèmia

Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38

Telèfons 18953-75303 -- Apartat 782

Comerç : Idiomes : Taqui-Mecanografia
Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat

L'Acadèmia Cots col·loca oportunament els seus alumnes dignes i capacitats.

COTS

**EL MALTA
"NATURA"**

**FORTALECE
Y HERMOSEA
EL ROSTRO**

**EL CAFÉ
DEBILITA**

**AFEA EL
ROSTRO**

EL CAFÉ arruïna la seva pròpia salut, arruga la cara, malmet els òrgans digestius, ronyons, fetge, sistema nerviós, etc.

Si V. rebutja el café i en compte d'ell pren **MALTA NATURA** beguda aromàtica, nutritiva i digestiva que resol els gasos, tindrà el rostre bell i rialler.

CASA SANTIVERI, S. A.

Oficines centrals, Colònia Santiveri
CAN TUNIS - Telèf. 33076 - BARCELONA

ATENES A. G. — Provença, 157; Barcelona

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Durán i Bas, 11
BARCELONA